

Cântec de toamnă

Bragagiu

Tot mă rup să fug de sine,
Tot fug să mă rup din jale,
Iară drumul tot mă ține
Și-mi cad frunzele pe cale...
Și-mi cad frunzele pe cale...

Mă avânt înspre lumină
Să mă duc în patru vânturi,
Dar mă ține-o rădăcină
Și-mi cad frunzele pe cânturi...
Și-mi cad frunzele pe cânturi...

Nu-i ceva să mă închidă
De direcții interzise,
Dar sunt prins ca-ntr-o obidă
Și-mi cad frunzele pe vise...
Și-mi cad frunzele pe vise...

Parcă merg însă aștept eu
Și mă doare așa umblet,
Nu știu căile-mi de-s drepte
Și-mi cad frunzele pe suflet...
Și-mi cad frunzele pe suflet...

Orizontul mă îndeamnă
Unde mă așteaptă Soare,
Dar e toamnă... numai toamnă
Și-mi cad frunzele pe aripi...
Și-mi cad frunzele pe aripi...
Victor Bragagiu